

ἀναγνωστῶν ἡμῶν γνωρίζουσιν ἀναμφισβόλως τί συνεβούλευε τοὺς μαθητάς αὐτοῦ τῆς Σάμου φιλόσοφος Πυθαγόρας.

Τί δὲ συνεβούλευε τοὺς μαθητάς αὐτοῦ ὁ πολὺς Πυθαγόρας; Συνεβούλευεν αὐτοὺς ἀπερχομένους εἰς τὴν κλίνην νὰ ἐξετάζωσιν ἑαυτοὺς, ποῖον καθήκον παρέβησαν, τί ἐπράξαν καὶ τί παρέλιπον, ὅπερ ὠρεῖται νὰ πράξωσιν.

Πῇ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;

Ἐάν ὁ Πυθαγόρας τοιαῦτα συνεβούλευε τοὺς μαθητάς του, δὲν ὀφείλομεν ἡμεῖς; Χριστιανοὶ καὶ Ἕλληνες ὄντες νὰ προβάλλωμεν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς τὰς ἐρωτήσεις ἐκεῖνας; Δὲν ὀφείλομεν ἐνθεν μὲν ὡς Χριστιανοί, ἐνθεν δὲ ὡς Ἕλληνες νὰ ἐρωτῶμεν ἡμᾶς αὐτοὺς οὐ μόνον πῶς διήλθομεν τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ καὶ πῶς διήλθομεν τὸ ἔτος ὅλον, ἀπὸ γνωρίζωμεν, ὅτι θ' ἀπαιτηθῇ παρ' ἡμῶν λόγος οὐ μόνον διὰ τὰς πράξεις, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς λόγους ἡμῶν; «Πᾶν ῥῆμα ἀργόν, ὃ ἐάν λαλήσωσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀποδώσουσι περὶ αὐτοῦ λόγον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως» (Ματθ. ιβ', 38). Δὲν ὀφείλομεν νὰ ἐξετάσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ποῖαν τινὰ τοῦ χρόνου χρῆσιν ἐποιησάμεθα;

Ναί, ὀφείλομεν νὰ ἐξετάσωμεν πῶς προσηνέχθημεν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, πῶς πρὸς τοὺς πολίτας ἡμῶν καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν πολιτείαν. Ἐάν μὴ ἐξετελέσαμεν τὰ καθήκοντα ἡμῶν ταῦτα, πρέπει νὰ μεταβάlowμεν ἀπὸ τοῦδε διαγωγὴν, ἵνα μὴ καταρῶμεθα τὴν τυφλὴν τύχην. Ἐκαστος δημιουργεῖ τὴν ἑαυτοῦ τύχην, τὴν ὁποῖαν παρασκευάζει εἴτε καλὴν εἴτε κακὴν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ποιεῖται καλὴν ἢ κακὴν τοῦ χρόνου χρῆσιν.

Ὁ χρόνος εἶναι χρήματα, λέγουσιν οἱ Ἀγγλοὶ· ὁ χρόνος, λέγουσιν οἱ πρόγονοι ἡμῶν, εἶνε πολῦτιμον ἀνάλωμα· ὁ χρόνος εἶνε τὸ νόμισμα τῆς ἡμέρας καὶ αἱ ἡμέραι τὸ νόμισμα τῆς ζωῆς· ἀλλ' ὁ χρόνος οὗτος παρέρχεται καὶ δὲν ἐπανέρχεται πλέον. Διὰ τί, ὦ ὀκνηρὲ, καταναλίσκεις τὸν χρόνον εἰς διασκεδάσεις καὶ εἰς ἀργίας; Διὰ τί, ὦ ὀκνηρὲ, δαπανᾷς καὶ ἀσωτεῖς εἰς μάτην τὸν χρόνον; Δὲν γνωρίζεις ὅτι ἡ ἀσωτεία τοῦ χρόνου, κατὰ τὸν Θεόφραστον εἶνε ἡ μερίστη τῶν ἀσωτειῶν; Φείσθητι τοῦ χρόνου καὶ μιμοῦ κατὰ τοῦτο τὸν μύμηκα καὶ τὴν μέλισσαν. Ὁ χρόνος, ὅστις παρέρχεται ἀνωφελῶς, ἀφήνει ὀπισθεν τοῦ ἀνθρώπου ἀμαθείς, ὀκνηροὺς, κακοήθεις καὶ δυστυχεῖς. Ἐγχαράξατε, ὦ ἀναγνωστὰί μου, τὸ πολῦτιμον γνωμικὸν «Χ ρ ό ν ο υ φ ε ί δ ο υ» καὶ ἔχετε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν μῦθον τοῦ μύμηκος καὶ τέττιγος, ὃν μετὰ τοσαύτης χάριτος ἐξήνεγκεν ὁ Βηλλαράς εἰς τὴν δημώδη τῶν Ἰωαννιτῶν γλῶσσαν.

ΤΖΙΝΤΖΗΡΑΣ ἢ ΜΥΜΗΓΚΙ

Ἀνάμεσα στὰ φύλλα τοῦ φουντωτοῦ φτελιᾶ, τοῦ ὀροσεροῦ πλατάνου, μ' ἀσίγητον λιλιζ, τὸ καλοκαίρι ὅλο ὁ τζίντζιρας περνάει, λαλόντας πᾶσα ἡμέρα μὴτ' ἄλλο μεριμνάει.

Ὁ Μύμηγκας ὥστόσο σ' ἀδιάκοπη δουλιᾷ, θροφὴ γιὰ τὸ χεῖμῶνα συνάζει στὴ φωλιά. Σὰν πέρασαν ἡ κάψαι, καὶ πιάνουν ἡ βροχαίς, καιρῶν ἐναντίων ζάλαις, ἀνέμων ταραχαίς, ὁ λαλιτῆς εὐρέθη μὴν ἔχοντας σπειρί, τῆς πείνας νὰ φορήτῃ, σὲ κίντην βαρὺ. Στὸ σοδιαστὴ πρόστρέχει, τοῦ λέει, παρακαλῶ, μὴν ἀρνηθῇς νὰ κάμῃς σ' ἐμένα ἓνα καλὸ. Μὲ ξάφνισαν τὰ κῦρα, προμιοῦ τὰ φανταστῶ, καὶ νὰ χαθῶ κοντεύω, ἂν δὲν καταφταστῶ. Νὰ μ' ἐλεήσης, φίλε, μ' ὀλίγο μερτικὸ ἀπὸ τὴν εἰσοδιά σου πρὸς ὥρας δανεικὸ. Κι' ἐρχάμενος ὁ θέρους, χωρὶς νὰ ζημιωθῇς, σοῦ δίνω καὶ κεφάλι καὶ κάματον εὐθύς. Πολὺ καλὰ, ἀποκριθῇ, μὴν δὲν παρανογῶ, γιατί νὰ μὴ φροντίσης, ὡς ἔκαμα κι' ἐγώ. Γιατί, κύρ Μύμηγκά μου, δὲν ἀδικεῖς στιγμή ἀπὸ τὸ λάλημά μου, κι' αὐτὴ εἶναι ἡ ἀφορμὴ. Ἐξαίρετα, τοῦ εἶπε, σὰ στὸν καλὸν καιρὸ λαλοῦσες, τῶρ' ἀρχίνα, καὶ στήσε τὸ χορό.

Ὅσοι τὸν καιρὸ ξοδεύουν, καὶ τὸ μέλλον δὲ μετροῦν, στὰ χαμένα τὸν γυρεύουν, σὰν καὶ πρῶτα νὰ τὸν βροῦν. Ἐπειδὴς φτερὰ βαστάει φεύγει, τρέχει σὰ νερό, κι' ὅποιος δὲν τὸν κυνηγάει, χάνει πάντα τὸν τορὸ.

Σύναζε νῆς ὅσο μπόρεῖς, γέροντας ἄνεσι νὰ βρῇς. Στὰ νιάτα σου ἂν ὀκνεύεις. Γέρος κακὰ πορεύεις.

ΒΗΛΛΑΡΑΣ.

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Τὸ Λονδῖνον εἶναι ἡ πόλις, ὅπου «ὁ μέγας χάνεται καὶ ὁ μικρὸς μηδενίζεται»· διότι ἀναρίθμητοι οἱ πεπαιδευμένοι, ἀναρίθμητοι οἱ καλλιτέχναι, οἱ πρίγγιπες, οἱ δούκες, οἱ στρατηγοί, οἱ αὐθένται, καὶ ὅμως ὅλοι χάνονται, καὶ πολλάκις ἀπαντῶν αὐτοὺς ἢ εἰς τὸ καφενεῖον, ἢ εἰς τὸ λεωφορεῖον, ἢ εἰς τὸ Πάρκον, δὲν τοὺς γνωρίζεις· οἱ δὲ μικροὶ παντάπασιν δὲν φαίνονται.

Τὸ Λονδῖνον εἶναι ὁ παράδεισος τῶν ὀλίγων καὶ ἡ κόλασις τῶν πολλῶν· διότι ἐκ τῶν 2,500,000 κατοίκων μόνον ὀλίγοι δύνανται ν' ἀπολαύσωσιν ἐν ἀνέσει τῶν μεγαλειῶν καὶ τῶν ἡδονῶν τῆς μυριοδόξου ταύτης πόλεως, οἱ δὲ πολλοὶ βλέπουν αὐτὰ, ἀλλ' ἀπόλαυσιν δὲν ἔχουν· παραδομένοι καὶ βυθισμένοι εἰς τὰ ἔργα, εἰς τὸ συμφέρον, εἰς τὴν τύρβην, φαίνονται ὅτι δουλεύουν διὰ τοὺς πρῶτους.

Τὸ Λονδῖνον εἶναι ἡ μεγάλη ιδέα τοῦ ἀνθρώπου. Τῶντι, ὅσον κατοικεῖς ἐδῶ, τόσον ὁ κύκλος τῆς διανοίας σου ἐκτείνεται· τὸ ἀχέρταστον τοῦ ἀνθρώπου ἐδῶ